

ONTWIKKELINGSLIJNEN IN DEN
=====

L A N D B O U W.

=====

VII (Slot)

DE SOCIALISATIE IN HET ALGEMEEN.

Hoewel de opheffing van het kapitalisme het uitgesproken doel der arbeidersbeweging is, vindt men in de arbeiderslitteratuur toch heel weinig aanduidingen, die zooveel als een program voor de doorvoering van de sociale revolutie voorstellen. De sociaal-democratische en Moskou-communistische beweging komen niet boven de frase uit, dat de productiemiddelen in handen der gemeenschap moeten overgaan, waarmee ze dan bedoelen, dat ze in staatsexploitatie genomen moeten worden. De anarchistische beweging richt zich direct tegen het staatskapitalisme, maar is ten slotte uitgeput bij de leuze: "De bedrijven aan de arbeiders" onder "Opheffing van het loonstelsel". Ieder nader program, dat dit doel zal verwezenlijken, iedere uiteenzetting, hoe de economie van zulk een stelsel nu reeds in de schoot van het kapitalisme wordt voorbereid, ontbreekt echter. En waar een anarchist zich aan een "schildering" van zijn fantasie te buiten gaat (Seb. Faure: "Het Universeele Geluk", Uitg. De Roode Bibliotheek) blijkt zijn geestelijk ansemaal alleen te werken met begrippen, die aan het staatskapitalisme van Moskou en Londen ontleend zijn. Faure schermf wel veel met "vrije overeenkomsten", maar dat verhindert toch niet, dat de arbeiders in "zijn Systeem" niets in te brengen hebben.

De overgang van de kapitalistische productiewijze naar de communistische is toch niet alleen daar in gelegen, dat de productiemiddelen in handen der "gemeenschap" overgaan. Dit klemt te meer, nu er verschillende burgerlijke hervormers komen, die voelen zich niet tegen stroom naar het communisme kunnen verzetten en daarom ook voor "gemeenschapsbezit" zijn, maar....met behoud van de bewegingswetten der kapitalistische warenproductie! (Erich Horn). Een communistische productie en distributie verlangt echter juist de opheffing van deze bewegingswetten, de opheffing van de productie op den bodem van LOON, PRIJS en WINST. Voor de distributie verlangt het de afschaffing van het arbeidsloon bij een gelijkmatige verdeling van den opbrengst van den menschelijken

arbeid. Deze gelijkmatige verdeling bergt een onnoemelijk aantal "onbechtvaardigheden" in zich, maar is toch als overgangsmaatregel naar het voldragen communisme van "nemen naar behoeften" noodzakelijk.

We willen er nu in het bijzonder op wijzen, dat de huidige arbeidersbeweging voor haar wezenlijke taak, HET DOORVOEREN VAN NIEUWE BEWEGINGSWETTEN VOOR DE GOEDERENCIRCULATIE, volkomen terugdeinst. Ze ziet nog steeds haar heil in het z.g. "nationaliseeren" of "socialiseeren" der "rijpe" bedrijven, d.w.z. ze wil de industriele en agrarische grootbedrijven in staatsexploitatie nemen. Het industriele kleinbedrijf en nagenoeg de heele landbouw blijven in "particulier bezit" en moeten dus volgens de wetten der kapitalistische "waren"productie verder werken. Daarmee is het onmogelijk de grondslagen der kapitalistische productiewijze van LOON, PRIJS en WINST te vernietigen en nieuwe economische bewegingswetten voor de productencirculatie te geven. D.w.z.: noch de loonarbeid, noch de uitbuiting kunnen opgeheven worden, terwijl van een gelijkmatige verdeling van het product in het geheel geen sprake kan zijn. Het kapitalisme wordt niet verslagen, maar verschijnt in een nieuwen vorm: het staatskapitalisme wordt in West-Europa de overheerschende productievorm: de "waren"productie blijft over de heele linie gehandhaafd. In dit licht gezien, is ook de Moskou'sche leuze van "Een Verbond van Arbeiders en Boeren" in werkelijkheid het opgeven van de doeleinden der proletarische revolutie, een compromis met het kapitalisme, de onmacht, om de werkelijke grondslagen voor het communisme te leggen.

DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN wijst al deze "socialiseeringsprojecten", die tot de heftigste onderdrukking van de arbeidersklasse moeten voeren (we kunnen daar nu niet nader op in gaan), van de hand en ziet in het doorvoeren van nieuwe bewegingswetten voor de productencirculatie de eigenlijke taak der sociale omwenteling. De revolutie stelt algemeene regels op, waarnaar ALLE bedrijven zelfstandig hun productieberekening voeren. Ieder bedrijf heft zelf de meerwaarde op en berekent alleen den productietijd der producten, zoodat de maatschappelijk gemiddelde productietijd der producten de grondcategorie van het communistische bedrijfsleven worden kan. Hier valt het verschil tusschen groote en kleine, technisch-hoogontwikkelde of technisch-primitieve, industriele of agrarische, "administratieve" of "productieve" bedrijven weg. Zij alle kunnen berekenen, hoeveel maatschappelijk gemiddelde arbeidsuren in hun product steken. De doorvoering

De doorvoering van het communisme is daarmee niet de functie van knappe staatslieden, maar ze is het resultaat van de levende activiteit van de massa's zelf. De "Staat" heeft dus in de productie als zoodanig niets te zoeken, de staat produceert niet, productie en distributie voltrekken zich door het bevruchtende zelf-initiatief van producenten en consumenten. Deze voltrekken zelf de planmatige productie, de aaneensluiting der bedrijven op de exacte basis van de arbeidstijdrekening. Het vastleggen der nieuwe bewegingswet is daarom het wezenlijke doel der revolutie. De overwinnende arbeidersklasse roept door haar Radencongres alle klassenboten in stad en land op, ALLE bedrijven in eigen beheer en onder eigen leiding te nemen onder de volgende gezichtspunten:

1. Het geld wordt vanaf een bepaalden datum waardeloos verklaard en als nieuwe rekeneenheid wordt het arbeidsuur ingevoerd.
2. Alle bedrijven stellen de productietijd van hun producten vast.
3. Gelijkssoortige bedrijven treden terstond samen, om de maatschappelijk gemiddelde producttijd van hun product vast te stellen.

Daarmee is het GEHEELE bedrijfsleven tot de communistische productie overgegaan, ALLE productiemiddelen zijn gesocialiseerd: ze zijn in handen der gemeenschap overgegaan. (Voor een nadere beschouwing van de arbeidstijdrekening verwijzen we naar het opstel "Aanteekeningen over communistische economie" in het tijdschrift "Klassenstrijd" N° 4, 5 en 6 van de 3e Jaargang).

DE SOCIALISATIE IN DEN LANDBOUW.

Het standpunt, dat de Groep van Internationale Communisten ten opzichte van het wezen der proletarische revolutie inneemt, ontspringt voor een niet gering deel uit de ontwikkeling, die het boerenbedrijf in de hoog-kapitalistische landen genomen heeft. Juist het feit, dat de landbouw volkomen bij den maatschappelijken arbeid is ingeschaald, dat de landbouw in het proces van maatschappelijken deelarbeid is opgenomen, dat de landbouw tot de "industriële productie" is overgegaan en zich desondanks toch niet organisch in het "socialisme of communisme laat opnemen, doet sterke twijfel rijzen aan de hechtheid van de "communistische theorieën. De heele "nationalisatie" of "so-

"socialisatie"theorieën blijken dan ook niet anders te zijn, dan een reformistisch ombuigen van de proletarische doelstellingen.

We hebben ons in dit geschriftje er toe bepaald, aan te toonen, dat er geen wezenlijk verschil in landbouw en industrie meer bestaat, zoodat beide takken van productie onder dezelfde socialisatiewetten vallen. Een andere zaak is natuurlijk, HOE de maatschappelijk gemiddelde productietijd voor landbouwproducten bepaald wordt. Dat is echter een onderwerp op zichzelf en valt buiten het kader van deze uiteenzettingen, omdat we dan niet over ϕ "Ontwikkelingslijnen in den landbouw" moesten schrijven, maar over de toepassing der arbeidstijdrekening in landbouw en industrie. We kunnen er hier daarom alleen op wijzen, dat de moderne "kostprijsberekening" in het gespecialiseerde landbouwbedrijf heden evengoed wordt toegepast als in de industrie (Zie: "Costaccounting in agriculture" door S. King, Londen), wat alleen mogelijk is, als beide takken van productie volgens hetzelfde proces verlopen.

Welke houding de boeren ten opzichte van een proletarische revolutie zullen innemen, is niet te zeggen, omdat we in dit opzicht weinig ervaring hebben. (Tegelegener tijd komen we op de houding van de boeren in de Duitsche revolutie nog nader terug). Zooveel is zeker, dat ze nooit tot "voortrekkers" van de revolutie zullen worden, omdat hun ideologie van "bezitters" dit verhindert. De kleine boeren in Duitschland zijn warme voorstanders van de "onteigening",behalve als het henzelf betreft. De sociale revolutie, die het communisme ziet als het leggen van een nieuwe bewegingswet voor de productencirculatie, heeft den boeren echter wel wat te bieden. Behalve de bevrijding van alle pachten, hypotheken en bedrijfsschulden, brengt de gelijkmatige verdeeling van het maatschappelijk product DE DIRECTE, VOLKOMEN GELIJKSTELLING VAN STAD EN LAND, wat in de praktijk op een bevoordeeling van den boer uitloopt. Het landbouwproletariaat, deze paria's der kapitalistische samenleving, maakt echter een geweldige sprong vooruit, zoodathet er alle belang bij heeft, de landbouw bij de communistische productie in te schakelen.

Stellen we de vraag, welke beteekenis de huidige boerencoöperaties bij de doorvoering van het communisme in den landbouw hebben, dan is daarop te antwoorden, dan is daarop te antwoorden, dat ze met het kapitalisme verdwijnen. Ze zijn van hun bestaansgrond, het verzekeren van een gunstige positie op de markt, losgeslagen en storten daarmee ineen. Hun taak in het ontwikkelingsproces hebben ze echter verricht: ze hebben den boeren geleerd, wat ORGANISATIE is en wat ze vermag tot stand te brengen, ze hebben den boeren geleerd, dat ze slechts een radertje in het groote geheel zijn. Dit is het wezenlijke, dat zich in de revolutie in geheel nieuwen vorm openbaart. De oude V O R M der organisatie is vernietigd, het P R I N C I P E van organisatie is de wezenlijke aanwinst uit het kapitalistische tijdperk. Ook in dit opzicht is er geen verschil tusschen landbouw en industrie. Zooals de industriearbeiders DE VORM der oude organisaties, de vakvereenigingen, vernietigen, maar het principe der organisatie in de BEDRIJFS-ORGANISATIES EN RADEN tot nieuw leven wekken, zoo valt ook de vorm der boerencoöperaties, om voor een Radenorganisatie plaats te maken. Hoe de Radenidee zich op het land voltrekt, hoe de bouw, de structuur der bedrijfsorganisaties en Raden op het land zal zijn, daaromtrent is nog heel weinig te zeggen, omdat de revolutionaire periode in West-Europa ons dienaangaande nog niets heeft kunnen leeren, en het is niet onze taak organisatorische vormen voor een vlot verloop der productie te bedenken. We begeven ons ~~XX~~ niet op het pad der fantasie en moeten ons dus tevreden stellen met het algemeene, de wezenlijke INHOUD der dingen, terwijl we afwachten in welken vorm dit algemeene zich manifesteert.

Einde.

Opmerking: De gegevens omtrent de normalisatie zijn voor een goed deel ontleend aan: "Verhandlungen des VII allgemeinen Deutschen Bankierstages zu Köln am 9, 10 und 11 Sept. "28, blz. 204 - 272. Uitg. Walter de Gruyter & Co, Berlin 1928. ~~XXXXXXXXXX~~ De andere bronnen staan in den text vermeld.

ONTWIKKELINGSLIJNEN IN DEN

LANDBOUW.

INHOUD.

I. De gang naar de "waren"productie.....	blz. 1
II. De ontwikkeling van den bodemopbrengst in Europa	7
III. Het gebruik van kunstmest en de specialisatie in den landbouw. Het normaliseeren der producten.	13
IV. De landbouwcoöperaties	22
V. De beteekenis van het toenemen van het klein- bedrijf in Oost-Europa.....	27
VI. De boerencoöperaties in Rusland. De NEP.....	36
VII. De socialisatie.....	43

